

Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásának, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: „Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izraelnek.

Kedves gyülekezet. 19 éves voltam, amikor történ velem valami, ami viszonylag gyakran történik az ilyen korú fiukkal: Megtetszett egy lány. Egy iskolába jártunk, nem ismertem személyesen, csak annyit tudtam róla, hogy Máriának hívják. Egyik nap, amikor mentem haza ilyen gondolataim voltak: Milyen izgalmas az emberi szív, van egy lány, akit nem ismerek, sosem beszéltem vele, csak a folyosókon szoktam látni, mégis milyen komoly érzelmeket érzek iránta. Mennyire könnyen félre vezethetnek ezek az érzelmek, hiszen fogalmam sincs, hogy igazából milyen ember ő. Ugyanakkor hálát éreztem Isten felé azért, mert bár nekem fogalmam sincs, ő ismer mindkettőnket és el tudja dönteni, hogy össze illünk-e vagy sem. Másnap reggel, iskola előtt kinyitottam az útmutatót és a következő igék voltak benne: „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az úr azt nézi, ami a szívben van.” „Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél.” Természetesen először leesett az állam. De utána, így reagáltam: Istenem, fogalmam sincs, hogy ez tőled jövő prófécia-e vagy sem. De én megpróbálom, és ha így akarod, akkor áld meg a próbálkozásom. Csak hogy lezárjam a történetet: nem lett belőle végül semmi, abban az időben, ő már foglalt volt.

Simeon talán hasonló gondolatokkal indulhatott aznap a templomba: Kapott egy hatalmas kijelentést: Még halála előtt meg fogja látni Izrael vigasztalóját, a Messiást, akit népe már évszázadok óta várt. Talán ő sem volt biztos a dolgában: Tényleg Istentől származott a kijelentés, vagy csak ő hiszi annak? De bízott Istenben, elment a templomba, és várta, kereste az Úr Krisztusát. Azt az ember, akit maga az Úr fog Izrael és általa az egész világ királyává tenni. Azt, aki elhozza a szomorkodóknak az örömet, a szenvedőknek a vigasztalást, a foglyoknak a szabadítást. A legtöbb ember egész biztos nem egy rongyos csecsemőre számítana, miután meghallgatta, ezt a leírást. Simeon azonban hitt az Úr szavának és a szentlélek által, a pompás templomi környezet és a nagy tömege ellenére is képes volt felismerni Jézust. És abban a pillanatban minden egészen biztossá és nyilvánvalóvá vált a számára. Már nem kételkedet abban: vajon tényleg Isten hívta ma ide? Sem abban, hogy ez a csecsemő vajon tényleg Isten szabadítását, üdvösségét hordozza? Hanem odalépett, karjaiba vette és hangosan dicsérte, áldotta Isten nevét. Valószínűleg nem kis meglepetést és látványosságot okozva.

Na de mi is az, ami ebben a pillanatban nyilvánvalóvá vált a számra? Mi az ami, arra készítette, hogy minden kétségét feledve és minden szociális etikettet áthágva, Jézussal a karjaiban azonnal és hangosan magasztalja Istent? A felismerése annak, hogy Isten emberé lett. Simeon és rajta kívül minden ember, mi is, Jézusra nézve, biztosak lehetünk abban, hogy Isten szeret bennünket. Annyira, hogy értünk emberekért, és azért hogy újra kapcsolatba kerüljünk vele, vállalta, hogy idejön. Feladta mennyei trónusát, végtelenségét és örökkévalóságát, helyette egy rongyos, nagyon is kiszolgáltatott, véges és halandó csecsemő lett. Mert így világosságot hozott a világba, így tudta igazán megvilágítani, bemutatni, számunkra azt az Istent, akitől ő származott. Azt az Istent, aki a dicsőségét nem hatalma fitogtatásával, nem a mi elnyomásunkkal és szolgátságba taszításunkkal szerzi meg, hanem azzal hogy lehajol és közösséget vállal velünk, emberekkel. Jézusban egy olyan Isten jelenik meg, aki nem elnyomni jön, hanem életet adni, és bár nagyon is méltatlanok vagyunk rá, Isten mégsem tetteink és gonoszságunk, hanem szeretete alapján ítél meg bennünket. A célja nem a halál, hanem hogy szabadon éljünk, vele közösségben. Ez Isten dicsősége. Jézus egyszerre a tökéletes bizonyítéka, módszere és célja az Isten, ember iránt érzett szeretetének. Ezt ismeri fel Simeon abban a pillanatban és ez készíti arra, hogy mindent feledve, Istent magasztalja.

És nem is akárhogy teszi ezt. A biblia leírása szerint öregember volt, tudta, hogy nemsokára meg fog halni. Sőt a kijelentés pont Jézus megjelenéshez köti a halálát. Ő mégsem bújik el előle félve, hanem megvallja, hogy békével és örömmel, hagyja el ezt a világot, mert előtte megláthatta Istent, abban a csecsemőben felismerhette az ígéretek beteljesítő, vigasztalást hozó, hozzánk, emberekhez lehajoló, örökkévaló Istent. És ez elég volt számára, a békességhez, a hithez. Végig küzdött egy teljes földi életet. Dolgozott, törekedett

a törvényre, igyekezett megfelelni Istennek, de egész élete abban a pontban teljesedett be, amikor megláthatta a megváltót, Isten ígérete abban a pontban vált valósággá a számára. És ezek után nem voltak kérdései: Hogyan? Miért? De még ezt elintézem, de még az nincs rendben. Jézus megismerése után képes volt mindent letenni és teljes mértékben Isten kegyelmére bízni magát. És ez által hittel és békével várni a földi halált.

Úgy gondolom, hogy karácsonynak is ez az Isten és ember közötti első, közvetlen találkozás adja meg a tartalmát: Felismerni és megtapasztalni: Isten személyesen jött el értem a világban. És tény hogy az évszázadok, most már évezredek alatt, rengeteg emberi hagyomány, szokás és képzet társult a karácsonyhoz: A szeretet ünnepe, a család ünnepe, a bőséges vacsorák és ajándékok ünnepe, vagy épp a legújabb: a rohanás és pénzköltés ünnepe, de talán mégis ebben az időszakban az emberek, még a nem vallásosak is nyitottabbak egy kicsit Isten felé. És ha vannak keresztények, Jézust követő emberek, akik tesznek azért, hogy a valódi, élő Jézus is megjelenjen a karácsonyi vendégek között, akkor talán mi is és ők is karácsonykor a sok emberi réteg ellenére, képesek vagyunk valamit megsejteni, felismerni Jézus csodájából, ahogyan Simeon tette.

Simeonnak azonban ez a felismerés egy életre szól, sőt azon túl is. Vajon a mi felismerésünk mennyi időre szól számunkra? Ha véget érnek az ünnepek leszedjük a karácsonyfát, elmoszuk a bejglis tálakat, elpakoljuk a díszeket, és vajon Jézust is visszatesszük a skatulyába? Jól lesz majd még jövőre is. Megtehetjük. Isten szabad akaratot, saját döntést adott nekünk. De ha így döntünk, az elképzelhető legcsodálatosabb dologról, legnagyobb ajándékról maradunk le. Az élő kapcsolatról Istennel. Pedig ebben a hosszú és bensőséges kapcsolatban ismerhetjük meg igazán, a hozzánk lehajoló, életünket megváltó, minket személyesen szerető Istent. Simeonnak ebben a kapcsolatban beteljesedett minden, amire vágyott az életében. Vajon mi, hogyan reagálunk Jézus, az emberré lett Isten, felénk nyúló karjaira? Ne tartsuk értéktelennek és ne dobjuk ki, vagy esetleg dobozoljuk el a szekrény mélyére. Mert a karácsonyi történések következménye nem csak karácsonykor érvényes. Hatása világrengető, sőt nem csak a nagy, távoli világot, hanem a mi személyes életünket, mindennapjainkat is egészen újfénybe helyezi. Képesek vagyunk Jézusban meglátni, Isten beteljesült ígértét? Ha igen, akkor boldog emberek leszünk. Az ilyen embernek olyan reménye van, olyan bizalma Istenben, amit nem vehet el semmi és ami, képes számára békét és hitet adni minden helyzetben.

Ne tegyük el hát mélye Jézust, mert hatással van az életünkre, de ne is álljunk meg a csecsemő Jézusnál. Keressük és ismerjük meg a felnőtt Jézust. Jézust a gyógyítót. Jézust a tanítót. Jézust a megváltót. Úgy működik, mint minden más emberi kapcsolatban, minél több arcát ismerjük valakinek, minél több időt töltünk vele, annál közelebb kerülünk hozzá, annál jobban ismerjük meg. És általa Istent.

Ahogyan Simeon számára, úgy számunkra is Isten ígéretei teljes mértékben beteljesedtek Krisztusban. És most nem azokra az ígéretekre gondolok, amiket mi gondolunk ki. Vágyunk egészségre, gazdagságra, probléma mentes életre, ez jól is van így, csak hajlamosak vagyunk arra, hogy ezeket a kívánságainkat Isten szájába adjuk, mint ígéretet és aztán benne csalódjunk, ha mégsem úgy alakulnak a dolgok. Ezek helyett, most azokra az ígéretekre gondolok, amiket tényleg Isten tett. Arra, hogy kegyelmével otthonába fogad minket. Arra hogy az egy Isten a világmindenség ura, és teremtője, minden jó és öröm forrása az ajtónk előtt áll és be szeretne jönni, mert személyesen törődik velünk. Arra, hogy a megváltás, bűnbocsánat, és újrakezdés mindnyájunk számára megadatik. Ez az, ami valósággá vált Krisztusban. És ez az, ami Jézus által valósággá vált a mi számunkra is, itt a Földön láthatatlanul lélekben, a Mennyben pedig majd láthatóan testben is. Ne zárkozzunk hát el a megszületett Istenfiától és ne is csomagoljuk vissza a dobozba egyszeri használat után, hanem bizunk benne és foglalkozunk vele rendszeresen, mert nagyon is köze van hozzánk, nagyon is függ tőle az életünk. Ámen.